

Bluesforum.nl: blues rock en blues forum

Review squad => Blues cd reviews => Topic gestart door: Bertje op 01 April, 2010, 15:14:50

Titel: **Ruben Hoeke Band - Coexist**

Bericht door: **Bertje** op **01 April, 2010, 15:14:50**

Ruben Hoeke – Coexist

door El Mano en Bertje

Als zoon van pianist Rob Hoeke is het natuurlijk niet zo verwonderlijk dat Ruben ooit iets met muziek zou gaan doen. Op 14 jarige leeftijd komt hij dan ook in aanraking met de gitaar, die hij, na 6 lessen te hebben gehad, zelf leert bespelen. Door John Mayall en Ten Years After wordt Hoeke vooral geïnspireerd en richt op 14 jarige leeftijd de bluesband Blues On The Road op. Deze band bestaat 2 jaar en vanaf dan treed Hoeke op met de meest uiteenlopende artiesten, waaronder Henk Pepping, Reniet Vrieze, Shirley King, natuurlijk met vader Rob en zodoende met o.a. Eelco Gelling, David Gogo en Kaz Lux. Ook toert hij met Thé Lau door België en Nederland en speelt hij met Roberto Jacketti & the Scooters.

In 2004 ziet de Ruben Hoeke Band het levenslicht en tussen de optredens van The Scene en Roberto Jacketti & the Scooters door wordt er hard met de eigen band gewerkt, wat resulteert in het maken van opnames voor de platenmaatschappij Munich.

In 2006 komt de cd Sugar uit. Wat vooral opvalt, is het aantal gastmuzikanten dat meespeelt op deze plaat: Jan Akkerman, Kaz Lux, Tineke Schoemaker, Boris van der Lek, David Hollestelle, Wouter Planteijdt en Thé Lau zijn onder andere van de partij. Deze cd wordt in binnen- en buitenland zeer goed ontvangen en blijkt in 2007 zelfs de best verkochte R&B cd te zijn. Een jaar later wordt Ruben Hoeke door zijn collegae onderscheiden met een "Duiveltje" voor "Nederlandse Beste Gitarist".

Ondertussen is van de originele band naast Ruben Hoeke alleen Frank van Pardo (zang/harp) over en hebben Ralph de Lange (bas) en Arjen Knaap (drums) de gelederen versterkt. Volgens Hoeke is het nu "echt een bandje" en beginnen de mannen in 2009 met de opnames van een nieuwe cd. Wat er gebeurd is tijdens de opnames is inmiddels bekend. In ieder geval heeft het publiek op 24 maart jl. kennis kunnen maken met de nieuwe schijf met 12 eigen nummers van de Ruben Hoeke Band: "Coexist":

1. A Change Is Gonna Come

De stevige drum zet de toon en het ritme in dat je direct boeit, en de gitaar die helder en transparant zijn geluid onder de zang zet voorkomt dat de song een brijachtig geluid wordt.

2. Boogie Music

Yes, Dit is heerlijke bluesrock die je op elk moment van de dag aankan. Een heerlijke boogie met een lekkere harp van Van Pardo en

3. Stranger

Naast het goed afgewerkte gitaarspel en snaarstrakke ritme is de tekst er een die me aanspreekt, mede door de sfeer die de song weet op te roepen.

4. Close My Eyes

Bluesrock spelen als of het akoestisch is, met een klein gehouden

gitaargeluid en hammond (bespeelt door gastmuzikant Niels Schuiten) getuigd van durf en inzicht, maar meer nog zelfvertrouwen de aandacht van het publiek vast te kunnen houden.

5. The Last Goodbye

Dat Ruben een eigen signature gitaar heeft is mij bekend, en ik dank dan ook dat na het aanhoren van deze ballade heel wat gitaarspelende fans op zoek gaan naar dit geluid.

6. Walking The Rain

Na wegdromen in de vorige twee nummers schud de band even alle melancholie van de luisteraar af, pittig en Spicy, kortom mooie puntige gitaar licks. Een lekker gitaarduel tussen Hoeke en Danny Lademacher, terwijl het vocaal tekeer gaat tussen Frank van Pardo en Peter Cook.

7. Backstreet Rambler

Aan de Rolling Stones sound verwante stampende en ronkende Blues in de aangenaamste zin des woords. Ik voorspel dat dit een klapper is op elk live optreden.

8. Love & Mercy

De inmiddels volledig op zijn top gekomen stem van Frank klinkt steeds aangenamer en vertrouwder in de oren, en is nergens geforceerd, onnatuurlijk of op de rand van zijn bereik gebruikt waardoor de hele cd er Naturel door klinkt.

9. Sweet Lovin'

Kwaliteit die nergens inzakt, steunend op prima gitaarwerk en ondersteunt door de hammond van Coen Molenaar, strakke drum en prachtige baslijnen.

10. Midnight Man,

Een opening met een stukje gitaarwerk wat gerust puik genoemd kan worden en zich kan meten met veel Amerikaanse- en Engelse namen. Een lekkers snel uptempo jazzy blues geluid met veel ruimte voor de hammond van Thijs Boontjes en de harp van Frank. Maar ook de zang duetten tussen Frank en gast Jacques Kloes, zijn boeiend en meer dan de moeite waard.

11. Song For Boaz

Een ode aan zoontje Boaz. Akoestisch instrumentaaltje dat de kwaliteit van de gitarist meer dan onderstreept.

12. True Love

Deze slowblues vormt de kers op de taart van deze muzikale versnapering, en laat je rustig bijkomen van de opwinding, emotie, maar boven alles de bewondering voor deze man en zijn band.

Coexist is niet zomaar even een cd. Het is een plaat die je gelijk wakker maakt, boeit en vast houdt tot de laatste klanken zijn verstomt. Geen slap aftreksel of een kopie van de grote namen waarmee Ruben eerder heeft gespeeld, maar een mooi en bekwaam gemaakt album met vooral een eigen geluid dat op vakkundige wijze gespeeld en geproduceerd is.

Reacties kunnen hier (<http://www.bluesforum.nl/smf/index.php?topic=8447.0>) geplaatst worden.